

‘Diep respect voor mensen in de zorg’

Bewondering voor het zorgpersoneel, kritiek op het ouderenbeleid en pleidooien voor zelfbeschikking als het gaat om het levenseinde. Zo reageren lezers op het verhaal van onze verslaggever Phaedra Werkhoven, die twee maanden meeliep in de ouderenzorg.

Antoinette Bouman-Meijering: Ik heb zoveel bewondering voor het personeel, dat zo liefdevol aanwezig is en hun taken uitvoert.

E.J. Elings: Compliment voor Phaedra en betrokken mensen in de (ouderen)zorg. Tegelijkertijd heel bijzonder dat we als maatschappij euthanasie eigenlijk nog niet accepteren, terwijl dit soort ontzettend realistische verhalen zo onderhand bekend zouden moeten zijn bij iedere volwassen Nederlander.

W. Kloppenburg: Ze steken nu eenmaal liever geld in een kansloze oorlog waar jongelui aan flarden worden geschoten dan in de ouderenzorg. Daar houdt de terreur jegens bejaarden niet op, ze mogen zelfs niet besluiten om een fatsoenlijk einde aan hun leven te maken.

R. Boei: Diep respect voor de mensen die in de zorg werken! Ik hoop alleen dat mij een leven in een verzorgingshuis bespaard blijft.

Robert Helmink: Respect. Laat de heren uit Den Haag maar eens meelopen, die staan zo ver van de werkelijkheid af.

R.P.M.A. Dingemans: Schrijnend dat je in een welvarend land als het onze op zo'n manier aan je einde moet komen. Eenzaam, en je krijgt enkel aandacht als je verzorging nodig hebt, als die er al is. En dan loop je ook nog kans op nog minder zorg in de toekomst. Het wordt tijd dat het zelfbeschikkingsrecht in praktische zin mogelijk wordt.

Steven Schmidt: Diep respect voor de verzorgers, en een mooi indringend verhaal over hoe het er in de thuiszorg en in het verpleeghuis aan toegaat. Dit staat ons allemaal te wachten helaas. En moet de levenseinde-pil niet

▲ Verslaggever Phaedra Werkhoven werkte twee maanden mee in Sint Jurriën in Deventer. FOTO: ARJAN GOTINK

gewoon legaal worden?

Will Schurink: Phaedra, wat een mooi realistisch verslag van een vaak intens verdrietige periode in veel levens. Wat goed om dit te lezen en vooral begrip te krijgen voor al die verzorgers.

Lucy Nieuwenhuizen Eefting: Wat een prachtig verhaal. Het emotioneert me aan het eind. Maar maakt me ook bang voor mijn eigen toekomst.

Roelien van Aalst: Eenzaam naar het einde gaan kan natuurlijk meerdere oorzaken hebben. Mensen zeggen vaak verbaasd: hebben jullie vijf kinderen? Maar wij zien het als een zegen dat we vijf kinderen mochten krijgen, waar we een goede band mee hebben en die er nu al voor ons zijn, als wij dat nodig hebben. Helaas zijn er veel hulpbehoevende ouderen die dit niet kunnen ervaren als ze zover zijn. Hulde aan de zorgverleners die met een liefdevol hart dit belangrijke werk mogen doen!

S. Klingler-Sadelaar: Ja, ik zie het voor me. Mensen die aan mensen moeten wennen. In mijn job was dat vroeger ook zo. Meervoudig gehandicapten zijn mensen waar je ook aan moet wennen in het begin, maar nu heb ik het altijd over 'mijn geweldige baan'. Dat meen ik ook, net als Maaike

Mooiste beroep van de wereld. Maar als je in de thuiszorg werkt, is het soms een verschrikking

– R. Peters

en Daisy in dit verhaal. Ik ken ze beiden. Een keer in de 'ongeveer' 6 tot 8 weken komen ze hier en vragen ze zich altijd af waarom het weer zo lang duurde. Het zijn kanjers, zij en al hun collega's, goed dat ze er zijn!

Peter Jansen: Ik vind dit een heel mooi gedeelte uit het stuk: 'Voor familieleden is het moeilijk te begrijpen. Die zeggen dingen als: 'U moet mijn vader eten en drinken geven, anders gaat hij dood!' Maar, legt Dennis dan uit, mensen gaan niet dood omdat ze niet eten en drinken, maar ze eten en drinken niet omdat ze doodgaan.' Wat mooi gezegd van Dennis. Het maakt zoveel duidelijk.

Gre Korf: Verschrikkelijk voor zowel ouderen en zorgmedewerkers, nergens geen tijd meer voor, geen praatje en een enorme werkdruk. Ik hoop dat Fleur (Agema, de nieuwe minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport, red.) zich hier 100% voor in gaat zetten, maar daar twijfel ik niet aan.

R. Peters: Mooiste beroep van de wereld. Maar als je in de thuiszorg werkt is het soms een verschrikking. Ik had als verpleegkundige soms geen privéleven meer. Altijd maar gebeld worden of je kunt werken, zelfs op vakantie en toen ik de vierdaagse liep. 's Avonds alleen op pad, met je telefoon als vriend, en daarbij ook nog eens de bereikbare dienst draaien. Het heeft mij mijn rug gekost en mijn knieën.

T.G. Jansen: Ik hoop dat de Pil van Drion beschikbaar is wanneer ik zover ben. Zoals ik het lees is in Nederland de menselijke maat weg als je zo oud en gebrekkig bent.